

Arrest

nr. 119 722 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van religie te zijn. U bent geboren op 15 maart 1995 in de stad Kabul. Met uw vader G. J. S. (...) (o.v. 6.722.200), uw moeder G. T. K. (...) (o.v. 6.722.200), uw grootmoeder G. S. K. (...) (o.v. 6.722.193), uw broer G. P. S. (...) (o.v. 7.728.150) en uw broer H. S. (...) woonden jullie samen in de wijk Karte Parwan. Uw machtige buurman Taj Mohammad wenste dat u zijn zoon zou trouwen en viel jullie meermaals lastig. Uit vrees voor uw buurman ontvluchtte u met uw familieleden Afghanistan. U kwam op 15 november 2010 in België aan. Op 26 juni 2013 verklaarde u zich vluchteling.

U legt geen stukken neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Dient echter te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste decennia werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden immers dat er aan het voorgestelde verblijf in Afghanistan van uw ouders, waarbij u als minderjarige steeds inwoonde, geen geloof kon worden gehecht. Het Commissariaat-generaal stelde vast dat de kennis van uw ouders over de specifieke levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Kabul te kort schoot om enig geloof te kunnen hechten aan uw bewering dat ze in Kabul zouden hebben gewoond. Hun geografische kennis van het land en de steden waar ze woonden, alsook hun kennis over Afghaanse prominenten, de recente Afghaanse geschiedenis en geldzaken kon allerm minst overtuigen. Ook slaagde uw vader er niet in voldoende kennis aan de dag te leggen over de vooraanstaande personen en gebeurtenissen in Charikar. Tenslotte legden uw ouders gebrekkige verklaringen af over hun reisweg tot België. Uit deze bevinden werd besloten dat er aan het voorgestelde verblijf van uw ouders in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal en concludeerde dat de door uw ouders voorgehouden Afghaanse herkomst en hun voorgehouden verblijf in Charikar en Kabul tot 2010 bedrieglijk zijn, waardoor er evenmin enig geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Uit bovenstaande dient dan ook besloten te worden dat ook aan uw herkomst uit Afghanistan geen enkel geloof kan worden gehecht.

Bovendien kan er nog op uw verklaringen gewezen worden die evenmin getuigen van uw verklaarde verblijf in Afghanistan. Zo dient er opgemerkt te worden dat u de Afghaanse kalender niet beheerst en ook de in Afghanistan gebruikte cijfers u vreemd zijn (CGVS p.2,3). De Afghaanse nationale taal Pashtou kan u niet, terwijl uw kennis van het Dari zich beperkt tot 'hoe gaat het' en 'dag' (CGVS p.2-3). Bovenstaande opmerkingen bevestigen de vaststellingen die in het kader van de asielaanvraag van uw ouders gemaakt werden.

Daar u verklaart dat u steeds, als minderjarig meisje, met uw ouders in Afghanistan samenwoonde, hebben de bovenstaande vaststellingen aangaande het verblijf van uw ouders in Afghanistan tot gevolg dat er ook aan uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht (CGVS p.2).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 6 augustus 2013. Hierin wordt gesteld dat leden van religieuze minderheden "may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van

de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van religie te zijn. U bent geboren op 12 februari 1994 in het dorp Charikar. Toen u 13 à 14 jaar oud was, verhuisde u met uw vader G. J. S. (...) (o.v. 6.722.200), uw moeder G. T. K. (...) (o.v. 6.722.200), uw grootmoeder G. S. K. (...) (o.v. 6.722.193), uw zus G. Si. K. (...) (o.v. 7.728.142) en uw broer H. S. (...) naar Kabul. In Kabul verbleef u drie à vier jaar in de wijk Karte Parwan alvorens met uw familie Afghanistan te ontvluchten. Jullie vreesden immers voor jullie leven omdat jullie familie niet kon instemmen met de betrachting van uw buurman om uw zus te huwen. U kwam op 15 november 2010 in België aan. Op 26 juni 2013 verklaarde u zich vluchteling.

U legt geen stukken neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Dient echter te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste decennia werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden immers dat er aan het voorgestelde verblijf in Afghanistan van uw ouders, waarbij u als minderjarige steeds inwoonde, geen geloof kon worden gehecht. Het Commissariaat-generaal stelde vast dat de kennis van uw ouders over de specifieke levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Kabul te kort schoot om enig geloof te kunnen hechten aan uw bewering dat ze in Kabul zouden hebben gewoond. Hun geografische kennis van het land en de steden waar ze woonden, alsook hun kennis over Afghaanse prominenten, de recente Afghaanse geschiedenis en geldzaken kon allerm minst overtuigen. Ook slaagde uw vader er niet in voldoende kennis aan de dag te leggen over de vooraanstaande personen en gebeurtenissen in Charikar. Tenslotte legden uw ouders gebrekkige verklaringen af over hun reisweg tot België. Uit deze bevinden werd besloten dat er aan het voorgestelde verblijf van uw ouders in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal en concludeerde dat de door uw ouders voorgehouden Afghaanse herkomst en hun voorgehouden verblijf in Charikar en Kabul tot 2010 bedrieglijk zijn, waardoor er evenmin enig geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Uit bovenstaande dient dan ook besloten te worden dat ook aan uw herkomst uit Afghanistan geen enkel geloof kan worden gehecht.

Bovendien kan er nog op uw verklaringen gewezen worden die evenmin getuigen van uw verklaarde verblijf in Afghanistan. Zo dient er opgemerkt te worden dat u de Afghaanse kalender niet beheerst en u er zelfs niet van op de hoogte bent welk type cijfers in Afghanistan gebruikt wordt (CGVS p.2,3). Ook mist u de meest elementaire kennis over de plaatsen waar u in Afghanistan gewoond zou hebben. U beweert dat u geboren bent in Charikar, dat u een dorp noemt, terwijl het in werkelijkheid een provinciehoofdstad is. In welke provincie Charikar gelegen is, weet u al evenmin (CGVS p.2). Voorts beweert u dat u tot u dertien of veertien jaar oud was in Charikar woonde om vervolgens naar Kabul te verhuizen waar u nog zo'n drie à vier jaar woonde alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS p.2). Uw ouders en uw zus vertellen evenwel een heel ander verhaal. Uw vader beweert dat hij zijn gezin in 1376 (Afghaanse kalender; 1997) naar Kabul bracht omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in Charikar. Hij keerde vervolgens terug terwijl zijn gezin in Kabul bleef, zo verklaarde

hij (CGVS J. S. (...) p.2,4). Uw moeder stelde tijdens haar gehoor dat ze twaalf à dertien jaar geleden naar Kabul verhuisde en uw zus beweert dat ze zeven à acht jaar in Kabul verbleef (CGVS Si. K. (...) p.2; CGVS T. K. (...) p.2). Geconfronteerd met de uitspraken met uw gezinsleden geeft u een andere wending aan uw verklaringen. Jullie zouden een tijdlang gependeld hebben tussen beide steden, zo zegt u (CGVS p.2). Uw verklaring botst echter met de expliciete verklaringen die uw ouders aflegden en die hierboven aangehaald werden. Bovenstaande opmerkingen bevestigen de vaststellingen die in het kader van de asielaanvraag van uw ouders gemaakt werden.

Daar u verklaart dat u steeds, als minderjarig jongen, met uw ouders in Afghanistan samenwoonde hebben de bovenstaande vaststellingen aangaande het verblijf van uw ouders in Afghanistan tot gevolg dat er ook aan uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht (CGVS p.5).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 6 augustus 2013. Hierin wordt gesteld dat leden van religieuze minderheden "may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij stellen dat slechts op basis van enkele onwetendheden, zoals de Afghaanse kalender, de beperkte kennis van het Dari en de beperkte geografische kennis, wordt besloten dat zij geen recent verblijf hadden in Afghanistan. Er werden geen kennisvragen gesteld aangaande de dagelijkse leefwereld van verzoekers zoals tv-programma's op het ogenblik dat zij in Afghanistan verbleven en werd aldus verzoekers te veel aandacht besteed aan onbelangrijke elementen zoals plaatsnamen. De verwijzing naar de afgewezen asielprocedure van hun ouders onthefte de

commissaris-generaal niet van de plicht om een grondig onderzoek te voeren naar de aan verzoekers' leefwereld aangepaste kennis van Afghanistan waaruit kan worden afgeleid of zij in de voorgehouden periode in Afghanistan verbleven. Verzoekers menen dan ook dat er onvoldoende gegevens zijn en dat het dossier moet worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen dat zij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit hebben en afkomstig zijn uit de provincie Parwan en Kabul. Zij stellen dat de situatie in Afghanistan problematisch is gelet op de aanhoudende gevechten en burgerslachtoffers en dat er een gewapend conflict is. De actuele veiligheidssituatie is dermate volatiel dat een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013, naar het artikel "Afghan civilian casualties: a grim reality" van 10 augustus 2013 van The Lancet, het naar artikel "Taliban attack kills seven in Kabul" van 2 juni 2013 uit de Wall Street Journal, het artikel "Afghan leader condemns Taliban killing of 12 civilians" van 28 augustus 2013 uit France24 en wijzen daarbij op het risico dat jongemannen lopen om gedwongen te worden om te gaan vechten. Verder wijzen verzoekers op een artikel uit De Standaard van 10 augustus 2013, "Consensus groeit: Afghanen terugsturen is waanzin, zelfs volgens VN is Kaboel niet langer veilig", ook nog naar informatie van het European country of origin Information Network waaruit blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan in 2013 een belangrijke stijging heeft gekend in vergelijking met dezelfde periode in 2012. Verzoekers stellen aldus dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM en dat, aangezien niet de nationaliteit van verzoekers doch enkel het recent verblijf in twijfel wordt getrokken, het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan, hetgeen de verwerende partij niet heeft gedaan. Tenslotte stellen verzoekers dat de situatie in Kabul onvoldoende veilig is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissingen steunen enerzijds op de vaststelling dat het voorgestelde verblijf in Afghanistan van hun ouders, waarbij zij als minderjarige steeds inwoonden, geen geloof kon worden gehecht. Het Commissariaat-generaal stelde vast dat de kennis van de ouders over de specifieke levensomstandigheden van de hindoes en de sikhs in Kabul tekortschoot om enig geloof te kunnen hechten aan hun beweerde verblijf aldaar. Deze beoordeling steunde onder meer op het gebrek aan geografische kennis van het land en de steden waar ze verklaarden te hebben gewoond, het gebrek aan kennis over Afghaanse prominenten, de recente Afghaanse geschiedenis en geldzaken. Ook slaagde de vader er niet in voldoende kennis aannemelijk te maken over vooraanstaande personen en gebeurtenissen in Charikar. Waar verzoekers thans proberen aan te tonen dat deze motivering niet afdoende zou zijn, wijst de Raad erop dat het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest 104.829 van 11 juni 2013. Dit arrest werd niet vernietigd door de Raad van State, evenmin tonen verzoekers aan dat hiertegen een toelaatbaar cassatieberoep werd ingediend. Voormeld arrest heeft dan ook gezag van gewijsde, zodat de Raad zich thans kan aansluiten bij de motieven ervan. In dit arrest werd onder meer vastgesteld:

"Uit de bestreden beslissingen blijken dat verzoekers hun beweerde verblijf in Afghanistan tot 2010 niet aannemelijk maken. Uit de verklaringen die verzoekers in de loop van hun asielprocedure aflegden bleek immers dat (i) zij niet op de hoogte zijn van het Afghaanse muntstelsel, (ii) zij weinig tot geen bekende Afghanen kunnen opnoemen en de weinige namen die zij toch kunnen opsommen niet correct kunnen situeren, (iii) verzoekster S.K.G. niet weet wanneer het Afghaanse nieuwjaar gevierd wordt, (iv)

verzoekers niet blijken te beschikken over elementaire geografische basiskennis over hun beweerde steden van herkomst, (v) zij evidente basiskennis ontberen over het dagelijkse leven en de problemen van de Sikh-gemeenschap in de wijk Karte Parwan te Kabul, waarin de familie nochtans beweerdelijk woonde de laatste tien jaar voor haar komst naar België in 2010.

In hun verzoekschrift betwisten verzoekers bovenvermelde motivering. Zij stellen dienaangaande dat de vragen niet specifiek gericht waren op de concrete leefwereld van verzoekers, dat de bestreden beslissingen louter vermelden wat verzoekers niet wisten doch nalaten te vermelden wat zij wel wisten en dat het onredelijk is dat de antwoorden die verzoekers wel "correct en in detail" konden beantwoorden worden afgedaan als ingestudeerd.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde herkomst van verzoekers, steun vinden in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. De kritiek van verzoekers kan niet worden gevolgd. Vooreerst peilde de dossierbehandelaar naar evidente basiskennis over het dagelijkse leven in hun leefomgeving. Zo werd gepeild naar kennis over de kleur van de munten in omloop, naar de school waar verzoekers kinderen beweerdelijk onderwijs volgden, naar problemen rond het begraven van doden die de Sikh-gemeenschap in Kabul ondervindt, en werden verzoekers foto's getoond van belangrijke en opvallende plaatsen in Kabul. Op geen enkele van bovenvermelde elementaire kennisgebieden konden verzoekers aantonen te beschikken over een bevredigende basiskennis, hetgeen onverenigbaar is met een beweerde herkomst uit Afghanistan, laat staan met een beweerd verblijf in Kabul en Charikar tot oktober 2010. Aangaande de kritiek dat de bestreden beslissingen slechts de negatieve aspecten van verzoekers kennis zouden bevatten en de positieve afdoet als "ingestudeerd", merkt de Raad op dat aangetoonde lacunes in elementaire basiskennis dermate zwaarwichtig zijn dat zij op zich al de bedrieglijkheid aantonen van verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan, waardoor dit een determinerend motief betreft. Verzoekers komen niet verder dan het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissingen doch slagen er niet in deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. De motivering blijft aldus onverkort gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Verzoekers voorgehouden Afgaanse herkomst en hun voorgehouden verblijf in Charikar en Kabul tot 2010 zijn bedrieglijk, waardoor er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is."

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster vastgesteld dat zij de Afgaanse kalender niet beheerst en de in Afghanistan gebruikte cijfers haar vreemd zijn. Evenmin kent zij de Afgaanse nationale taal Pashtou en is haar kennis van het Dari beperkt tot "hoe gaat het" en "dag". Ook ten aanzien van verzoeker werd vastgesteld dat hij de Afgaanse kalender niet beheerst, zelfs niet op de hoogte is van het type cijfers dat in Afghanistan gebruikt wordt, elementaire kennis mist over de plaatsen waar hij in Afghanistan gewoond zou hebben, beweert dat hij geboren is in Charikar, dat hij een dorp noemt terwijl dit in werkelijkheid de provinciehoofdstad is. Evenmin weet hij in welke provincie Charikar gelegen is en waren zijn verklaringen in verband met het verblijf in Afghanistan manifest in strijd met die van de andere gezinsleden. Dit bevestigt dan ook de vaststellingen die met betrekking tot hun ouders werden gemaakt. De Raad stelt vast dat op afdoende wijze werd vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in de voorgestelde periode in Afghanistan hebben verbleven.

Aangezien het risico op vervolging zowel als het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moeten worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen.

Door over hun verblijf bedrieglijke verklaringen af te leggen, maken verzoekers zelf niet aannemelijk dat zij vluchteling zijn of in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en verzoekers leugenachtige verklaringen afleggen over waar zij de laatste jaren verbleven. In de mate dat verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op vervolging of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene

toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Kabul en Charikar zodat er evenmin duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst.

Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust. De door verzoekers geciteerde bronnen aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Door het feit dat verzoekers geen reëel beeld bieden op hun nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT